A Türr István Gimnázium és Kollégium diákjaként büszkén állíthatom, hogy nem mindennapi élményben volt részem a közelmúltban. Az Arany János Tehetséggondozó Program tanulójaként egy programhétvége keretén belül lehetőségem nyílt meglátogatni több diáktársammal együtt a pápai Kékfestő Múzeumot.

A program azonban eltért a megszokottól, más volt, mint előző látogatásunk során. Nem a gyönyörű és igényesen kiállított kelméket és a festésükhöz használt eszközöket néztük meg, hanem egy előadáson vettünk részt, mely egyesítette a költészetet és a borfogyasztás kultuszát, népi hagyományait.

A múzeum szárítópadlásán bemutatott előadás, melyet Csukárdi Sándor tolmácsolásában láthattunk, mély nyomot hagyott bennem. A produkció rendhagyó volta és a megszokottól eltérő környezet valósággal elvarázsolta a közönséget, arra ösztönözve őket, hogy tisztelettel forduljanak a régi korok értékei felé abban a korban,amikor szinte minden megvehető pénzzel,ahol a fiatalság nem képes értékelni az antik tárgyakat,a régi szokásokat és egyáltalán magát a nemzeti múltat. A műsor megmutatta számomra, hogy hagyományainkat örökíteni kell, tovább kell adni,mert könnyen elveszhetnek nemzetünk olyan kincsei,mint a népi költészet vagy az igazi minőségi magyar bor. Ezen kívül arra is rádöbbenhettem, milyen fontos az irodalom a kultúránkban. „A költészet nemzetünk egyik támpillére” vontam le a következtetést az előadást követően. Petőfi Sándor versei sok értékes gondolattal ajándékoztak meg. Ez köszönhető az érthető és magával ragadó előadásmódnak,amely dicséri a szereplők és szervezők tehetségét,kreativitását.

Véleményem szerint hagyományaink még sokáig virágozhatnak, ha ilyen és ehhez hasonló előadásokat nézhetnek meg kortársaim.

Tóth Norbert
12.F